

Viru v sebe nedostává člověk do vlnku. Tu si musí tvrdě vysloužit. Především musí dobře poznat sám sebe; to se mu nejlépe zdaří v nejkrajnějších životních situacích. Horolezci jsou lidé, kteří záměrně takové situace vyhledávají. Přistoupili-li k tomu ještě neuhasitelná touha po neznámém, schopnost spojit lánem své já s přítelovými ty a eruptivní síla mládí, pak jsou takoví horolezci učenlivými žáky. Zde plní sport své poslání beze zbytku.

Muselo to přijít. Každý jedinou vyrostl z prvního kabátu. Také

Vysoké Tatry se staly pro naše špičkové lezce malými. Proto dychtivě prožívali každou velkou příležitost, kterou jim mohla poskytnout naše tělovýchovná organizace. Musely přijít úspěchy. To je zcela zákonitý růst. Po severní stěně Malého Kežmarského štítu a Galerii Ganku musí přijít „hokejka“ na Lomnický štít a potom Alpy, Kavkaz... Dál se zatím neodvažují prorokovat.

Rok 1957 přináší první pronikavý úspěch. Radan Kuchař s Oldou Kopalem se probíjejí jako osmé družstvo vůbec pověstnou stěnou Petit Dru v Alpách. Pak přicházejí Grandes Jorasses a největší dosud československý prvovýstup, severní stěnou kavkazské Nakra Tau.

Logicky musel následovat Eiger. Jeho jméno se stalo známější než Matterhorn a Montblank. Ze všech hor je nejvíce předkládáno miliónům čtenářů v nespočetných článkách. Ze všech velikánů je Eiger nejvíce jmenován rozhlasovými a televizními reportéry. Stal se pojmem všeho tragického, senzačního a hrůzného, co může horolezectví „nabídnout“ čtenářům. Je ovšem krutou křivdou páchanou na horách a na horolezectví, že právě pod nejtěžší alpskou stěnou tvoří horské louky ohromný přírodní amfiteatr, z něhož může v bezpečí u dalekohledů vykřikovat svoje „oh!“, „ah!“ blažované publikum v okovaných botách...

Severní stěna Eigeru, 1800 metrů vysoká hradba z téměř kolmého kamene a ledu, ční nad Malým Scheideggem jako přízrak. Je stále ve stínu, ponurá, neradostná, stále zahalena mlhami, ponořena v mraky. Černý kámen rozrytý tisícovými žleby a puklinami, čím výše tím strmějšími, vyvolává bezděky úzkost. Zatímco se z horských luk Grindelwaldu ozývají idylicky tahlé zvuky pastýřských píšťal, otřásá se stěna duněním lavin, svištěním ka-

menů a hukotem bouří. Osamělou stěnu nemá nikdo rád. A přece do ní mladí lidé nadšeně vstupovali. Však teprve v roce 1938 – po čtyřdenním zápolení – světa „pustila“. Poslední ze všech extrémních alpských stěn, stěna s nejrtošivějším počasím. Přesvědčilo se o tom dodnes již 17 družstev, která stěnou prostoupila, a 19 horolezců, kteří zahynuli v jejich srážech.

Pro stěnu neplatí rady ani podrobný popis výstupu. Její povrch je neustále v pohybu, podmínky se v ní nikdy neopakují. Jen v jednom

zůstává stále stejná: ve své nemilosrdné nedotknutelnosti. Heinrich Harrer, jeden z první čtveřice, která stěnou vystoupila, říká: „Zkušenosti pro tuto obrovskou stěnu lze získat jenom v ní samé.“

Technický úředník liberecké Tesly, zasloužilý mistr sportu Radan Kuchař a slovenský meteorolog z Chopku Zdeno Zibrin, obcházel kolem Eigeru již loni. Zkoumali závratné srázy, studovali „jizdní řády“ lavin a padajících kamenů, ale nahoru nemohli. Zkusili to do první třetiny a počasí je vrátilo. Horolezec musí mít chladnou hlavu a trojnásobnou dávku rozvahy. Zejména v Eigeru.

Koncem letošního srpna jsou Kuchař a Zibrin pod Eigerem znovu. Letos se to musí zdařit!

„Riziko v horolezectví odstraní jediné dokonalá příprava,“ píše Kuchař z Grindelwaldu. Jejich tréninkem byl výstup severní stěnou Matterhornu!

Dva dny před vstupem naší dvojice do stěny se zřítíl z Eigeru horolezec-samotář, horský vůdce Adi Mayr. V novinách to opět vřelo oťfšnými zprávami. Nebyla to dobrá atmosféra pro klidný výstup. Třicátého srpna ve tři hodiny ráno Čechoslováci nastupují. Desetikilogramové batohy příliš netíží. Na velkém sněhovém poli pod stěnou se navazují a rychle stoupají. „Rozpukaný pilíř“, „Těžká spára“... o deváté vstupují do prvního klíčového místa stěny – Hinterstoisserova traverzu. Dvě lanové délky vyžadují hodinu času. Následuje úmorná práce v „Ledovém korytě“. Hodiny ubíhají, led jiskřivě odstřikuje pod cepínem. Konečně se dvojice dostává na druhé ledové pole. Slunce stojí v zenitu, jeho žár tavi pod vrcholem led a povrch ledového pole je poset drobnými krátery svištěcích kamených projektilů. Na stěnu nalétávají letadla s reportéry. Rotačky

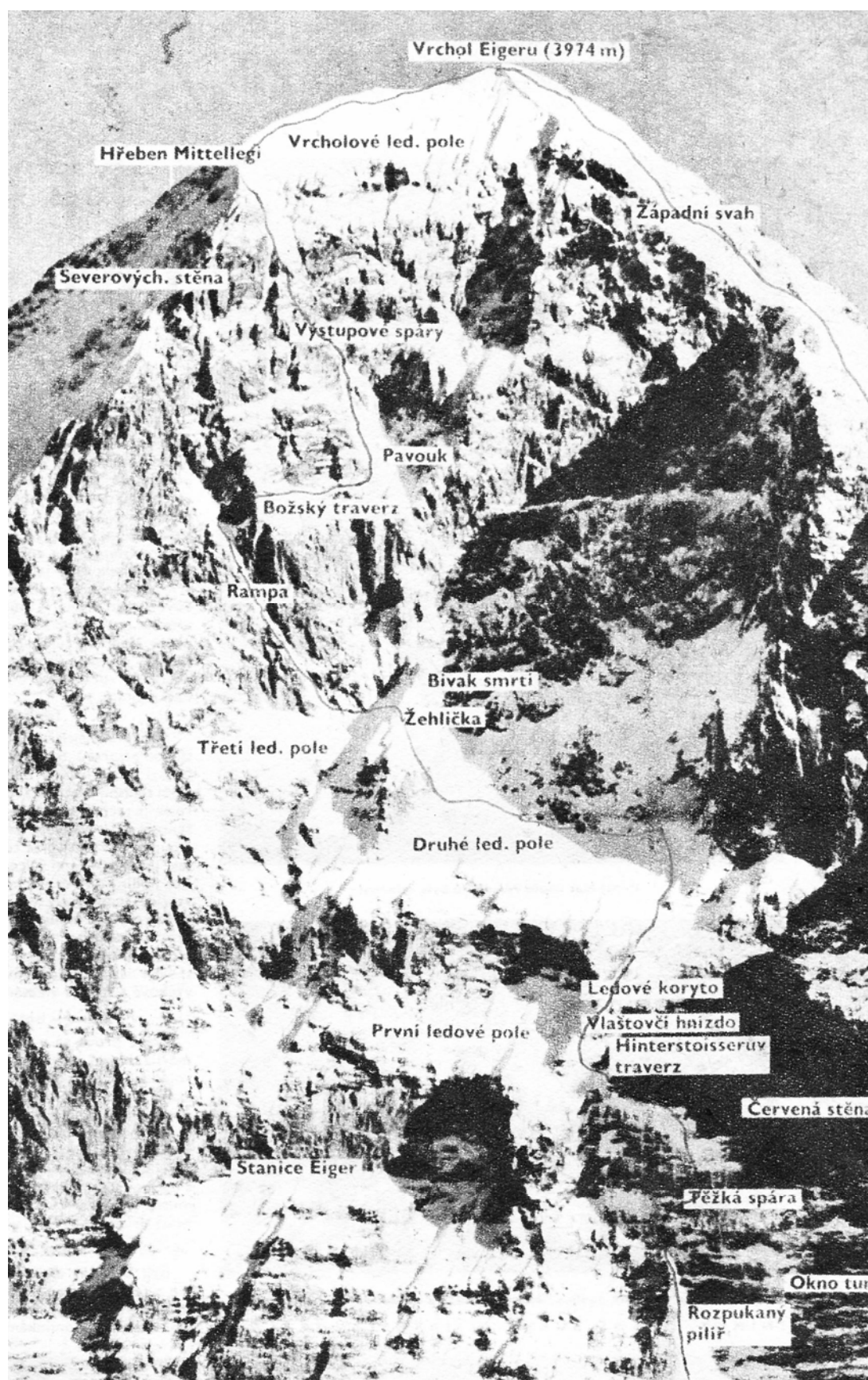
Stěnou velké odvahy

Zdeno Zibrin

Radan Kuchař

chrlí palcové titučky: Čechoslováci v Eigeru ... Dlouhý příčný přechod doleva a příprava na nocleh. Vaří příjemně hučí. První den minul ... Jaký bude zítřek?

O sedmé ráno vyrážejí šikmo k „rampě“. Zde vypadl Kuchařovi cepín ... Vteřina úleku je vystřídána střízlivou úvahou: co je riskantnější - návrat nebo cesta vzhůru? „Musí nám stažit zbývající kladivo a cepín!“ Nehoda silně ovlivnila rychlost dalšího postupu. Před salvami kamenů uhýbají na kryté místo bivaku již v pět hodin.

Další výstup je přivádí k pověstnému ledovému pavoukovi! Strmé ledové pole stojí mnoho času. Horní

chapadlo pavouka je nejtěžším místem výstupu. Kolmý led tvrdý jako skála vysává síly. Třetí den ve stěně se chýlí ke konci. Je téměř jisté, že déle již počasí nevydrží. Dvojice váhá. K vrcholu nechybí mnoho. Mají unaveni riskovat další postup pod stálou palbou kamenů? Ne! Volí třetí bivak.

Ráno začíná sněžit. Nyní zmobilizovat všechnu obezřetnost! Kolmé spáry ústí na vrcholové ledové pole. Poslední svah - nic již nestojí v cestě ... V půl deváté ráno dosahují Kuchař a Zibrin vrcholu Eigeru!

První Čechoslováci prošli stěnou věčného stínu a velké odvahy ...

ARNOŠT ČERNÍK